

DIEVA AICINĀJUMS UZ MISIJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 11:1–9, 1. Moz. 12:1–3, Dan. 9:24–27, Mt. 1:21, 1. Moz. 12:10–13:1, Ap. d. 8:1–4, Ap. d. 1:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Dievs reizēm var izvest mūs no komforta zonas un padarīt par Saviem lieciniekiem. Reizēm šīs pārmaiņas var tikt izmantotas, lai īstenotu Viņa nodomus, kā tas bija gadījumā ar cilvēku izkaisīšanu pie Bābeles torņa. “Šī izkaisīšana bija līdzeklis, lai panāktu visas zemes apdzīvošanu, un tādējādi Kunga nodoms tika īstenots ar to pašu līdzekļu palīdzību, ko cilvēki bija izmantojuši, lai neļautu tam piepildīties.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 120. lpp.) Ābrahāms devās no savas dzimtenes uz citu zemi kā liecinieks (1. Moz. 12. nod.). Jēzus mācekļi no pūlēm tikai savas tautas vidū (Ap. d. 3. nod.) devās strādāt arī citu tautību labā (Ap. d. 8:1–4). Ap. d. 1:8 Jēzus atklāja evaņģelizācijas principu: viņi sāka vietējā mērogā, Jeruzalemē un Jūdejā, tad devās uz Samariju un beigās līdz pat zemes galiem.

Taču pat tad, ja mēs neatstājam savu zemi, Dievs vienalga grib, lai mēs aizsniedzam cilvēkus, kas dzīvo ap mums. Kad draudze Jeruzalemē sāka kļūt pašapmierināta, tās locekļi tika izkaisīti. Lai gan nāca vajāšanas un ļaudis cieta, šie neveiksmīgie notikumi kļuva par līdzekli, lai labā vēsts izplatītos pa visu pasauli.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. oktobrī.

Ārpus savas komforta zonas

Lai aizsniegtu citus, Dievs ir paredzējis, ka mums būs jāiziet no savas komforta zonas. Ilgas palikt tikai ar sev līdzīgiem un ar savu etnisko vai sociālo grupu var novest pie savtības, pat Jaunuma. Šīs briesmas ir viena no mācībām, ko varam gūt no stāsta par Bābeli.

Izlasi 1. Moz. 11:19. Kādi bija cilvēku nodomi? Ko viņi gribēja darīt, un kāpēc Dievs viņu nodomu izjauca? _____

Šis stāsts par cilvēkiem pie Bābeles torņa atklāj viņu lielo godkāri. Viņi bija plānojuši izveidot milzīgu būvi – pilsētu un torni, kāds nepastāvēja nekur citur pasaulē: “Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs. Ar to mēs sev sagādāsim vārdu.” (1. Moz. 11:4)

Cik bieži mūsdienās cilvēki mēģina atkārtot to pašu – vienalga, vai ar politikas, mākslas vai pat reliģijas palīdzību. Daudzi cilvēki grib sev sagādāt vārdu. Cik tukšas un bezjēdzīgas beigas izrādīsies viņu pūlēm! (Sk. Sal. māc. 2:1–11.)

Bībelē 1. Moz. 11:4 teikts, ka šie cilvēki gribēja būvēt torni, lai izvairītos no izkaisīšanas pa visu zemi. Viņi gribēja turēties kopā savtīgu iemeslu dēļ. Bet Dievam bija cits plāns.

Šie cilvēki arī bija vienoti šajā darbā. Bet “Kungs sacīja: ‘Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams’” (1. Moz. 11:6). Šis godkārigais cilvēku plāns patiesībā bija Jauns.

Lai gan Rakstos tas nav tiešā veidā pateikts, saskaņā ar Elenu Vaitu, viņi neuzticējās Dieva apsolījumam, ka Viņš nekad vairs neiznīcinās zemi plūdus (1. Moz. 9:14, 15). Viņi nevis uzticējās Dieva Vārdam, bet gribēja ar būvniecību nodrošināties pēc savas izpratnes. Lai arī kādi bija viņu dziļākie motīvi, Dievs zināja, ka viņu nodomi nav tīri, ka tie ir savtīgas godkāres pilni, un tādēļ Viņš neļāva tiem sasniegt izvīrītos mērķus.

Vai tu esi daļa no grupas vai etniskās kopienas, kas jūtas komfortabli savā vidē? Kādos veidos tu vari mijiedarboties ar citiem, kas nav daļa no tavas rases, etniskās piederības vai tautības? _____

Kļūt par svētību visai pasaulei

Izlasi 1. Moz. 12:1–3. Kādā veidā Dieva norādījums Ābrāmam bija aicinājums uz misiju? _____

Dievs lika Ābrāmam (kura vārdu Viņš vēlāk nomainīja uz Ābrahāmu) atstāt savu zemi un savu tautu un doties uz citurieni. Tā bija daļa no Dieva plāna izmantot Ābrahāmu kā instrumentu Sava dievišķā nodoma īstenošanai zemes virsū. Un saskaņā ar Kunga Vārdu Ābrahāms arī devās. Ja Dievam ir plāns tavā dzīvē, tas var būt aicinājums atstāt savu paplašināto ģimeni vai tautu un doties tur, kur Viņš vedīs, lai tu kalpotu Viņam un būtu par svētību daudziem.

Izlasi šos pantus. Ko katrs no tiem stāsta par Dieva derību, Viņa apsolījumu mums?

1. Moz. 3:15 _____

1. Moz. 17:19 _____

4. Moz. 24:17 _____

Jes. 9:6 _____

Dan. 9:24–27 _____

Mt. 1:21 _____

No augšminētajiem pantiem ir skaidrs, ka Dievs gatavojās piepildīt apsolījumu, kas tika izteikts Ēdenes dārzā, ka Kāds nāks kā risinājums grēka problēmai. Šim risinājumam, Mesijam Jēzum Kristum, bija jānāk no Ābrahāma un Īzāka (caur Sāru). Ebr. 11:9 apliecina, ka Īzāks un Jēkabs bija svētību apsolījuma, ko Dievs bija devis Ābrahāmam, mantinieki.

Mēs precīzi nezinām, cik daudz Ābrahāms pats zināja vai saprata, kādā veidā apsolītā Sēkla nāks no viņa, bet viņš tik un tā gāja uz priekšu ticībā. “Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.” (Ebr. 11:8)

Kāds paraugs mums!

Iztēlojies, ka Dievs tevi aicina iet, bet tu nezini, kur īsti jāiet. Kā tu atsauktos un kāpēc?

Ābrahāma aicinājums

Sekojojot Dieva aicinājumam, Ābrahāms iegāja zemē, kā Dievs viņam bija pavēlējis. Tomēr jau no paša sākuma likās, ka viss nenotiek pārāk labi. Viņš ieradās tur, kur Dievs viņam bija licis, bet saskaņā ar Bībeli “tolaik tai zemē dzīvoja kānaānieši” (1. Moz. 12:6) – pagāni, kas bija pazīstami ar savu nežēlību un vardarbību. Nav brīnums, ka uzreiz pēc tam, kad Ābrahāms tur nonāca, Kungs viņam parādījās un teica: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.” (1. Moz. 12:7) Nav šaubu, ka Ābrahāmam bija vajadzīgs iedrošinājums.

Tomēr situācija joprojām nebija īpaši labvēlīga viņam, vismaz ne sākumā.

Izlasī 1. Moz. 12:10–13:1. Kas notika ar viņu pēc tam, un kādas kļūdas pieļāva šis Dieva vīrs? _____

Cik gan drosmi atņemoši viņam bija atstāt ērtu un visdrīzāk turīgu dzīvi dzimtenē, lai ietu, “nezinādams, kurp iet” (Ebr. 11:8). Viens no viņa pirmajiem piedzīvojumiem bija bads! Šis bads bija tik liels, ka viņam bija jāatstāj vieta, kur Dievs bija viņam licis apmesties, un jādodas uz citurieni. Un pēc tam viss kļuva vēl sliktāk.

“Uzturēdamies Ēģiptē, Ābrāms atklāja, ka viņš nav brīvs no cilvēciskām vājībām un nepilnībām. Slēpdams patiesību, ka Sāra ir viņa sieva, viņš parādīja neuzticību Dieva vadībai, kā arī augstās ticības un drosmes trūkumu, kas tik bieži un skaisti raksturoja viņa dzīvi. [...] Ābrāma ticības trūkuma dēļ Sāra tika pakļauta lielām briesmām. Dzirdēdams par viņas skaistumu, Ēģiptes valdnieks lika to atvest uz savu pili, lai ņemtu sev par sievu. Taču Kungs savā žēlastībā Sāru pasargāja, sūtot sodu pār ķēniņa namu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 130. lpp.)

Neviens nekad nav teicis, ka misijas darbs ir viegls, taču melojot, krāpjot Ābrahāms padarīja visu tikai vēl sliktāku. Par laimi, Dievs ir pacietīgs Dievs un neatmeta Savu kalpu kļūdas dēļ, kas diemžēl nebija vienīgā, ko Ābrahāms pieļāva. Cik mierinoši ir zināt, ka tad, ja mēs pieķeramies Kungam ticībā un pašāvībā, kā to darīja Ābrahāms, tad var tikt piedotas ne tikai mūsu kļūdas, grēki un vainas, bet Kungs vēl arvien var mūs izmantot misijai.

Kādas mācības mēs varam gūt no stāsta par Ābrāmu Ēģiptē? _____

Agrīnā draudze un komforta zonas

Izlasi Ap. d. 8:1–4. Kas izraisīja agrīnās draudzes ticīgo izkaisīšanu ārpus viņu komforta zonas? _____

Līdz tam agrīnā draudze pamatā darbojās Jeruzalemē (jūdu teritorijā un jūdu tautā). Kad sākās vajāšanas, kurās Sauls, nodevies jūds un farizejs, bija aktīvi iesaistījies, draudze Jeruzalemē tika izkaisīta pa visu Jūdeju un Samariju. Jēzus bija paredzējis, ka “jūs būsiet mani liecinieki Jeruzalemē, un visā Jūdejā un Samarijā” (Ap. d. 1:8, NIV). Šis apgalvojums tika piepildīts, kā tas atzīmēts Ap. d. 8:4, ka “izklidinātie staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju”.

Arī pēc tam, kad draudze sāka iziet ārpus Jeruzaleses, ticīgie vēl joprojām sludināja jūdu reģionos vai saviem jūdu kaimiņiem citās pilsētās. Ap. d. 11:19 norāda, ka draudze bija izkaisīta līdz pat Feniķijai (Libanona) un Kiprai, bet šajā brīdī viņi nesludināja vēsti nevienam citam kā tikai jūdiem. Jēzus mācekļi un agrīnā draudze nebija plānojuši redzēt pagānus nākam pie Kunga, bet tikai jūdus. Viņiem vēl joprojām bija ļoti šauri uzskati par to, kādai ir jābūt draudzes misijai.

Pēteris, Jēzus māceklis un viena no vadošajām agrīnās draudzes personām, negribēja nest evaņģēlija vēsti pagāniem pat pēc tam, kad Pāvils bija sācis to darīt. Pēteris ir pazīstams kā apgraizīto apustulis (ar to domāti jūdi), bet Pāvils – kā apustulis pagāniem (Gal. 2:8). Sākumā Pēteris pat negribēja, ka viņu redz kopā ar pagāniem (Gal. 2:11, 12). Tomēr Dievs izveda Pēteri no viņa komforta zonas un pārmainīja viņa sirdi. Viņš sāka saprast, ko patiesībā ietvēra evaņģēlija uzdevums un kas Jēzus nāvei bija jāizdara visas pasaules labā.

Izlasi Ap. d. 10:9–15, 28, 29. Kādu vēsti Kungs deva Pēterim, un kā mums šajā laikmetā vajadzētu attiecināt šo principu uz misijas darbu? _____

Sāciet tur, kur jūs esat

Izlasi Ap. d. 1:8. Kādu principu Jēzus atklāja, kad viņš dalījās ar vēsti vai bija liecinieks par Sevi pasaulei? _____

Šis princips, ko Jēzus atklāja, parāda, kā mums rīkoties kā Viņa mācekļiem, lai līdzdalītu labo vēsti citiem. Patiesības līdzdalīšana nenozīmē pārliecināt citus par to, cik viņi ir nepareizi; līdzdalīt nozīmē atklāt Jēzu saskaņā ar triju eņģeļu vēstīm Atkl. 14:6–12.

Jēzus vārdos Ap. d. 1:8 atrodam dažus principus.

Pirmkārt, “jūs būsiat Mani liecinieki Jeruzalemē”. Kā mēs jau runājām (bet to ir vērts atkārtot): mums ir jābūt Viņa lieciniekiem vietā, kur mēs fiziski dzīvojam. Tās var būt mūsu mājas, draudze, tuvākā apkāme un mūsu kopiena. Mums ir jābūt Viņa lieciniekiem vispirms tur, kur mēs esam, tur, kur Viņš mūs sākotnēji ir ielicis, – mājās vai darbā – un ir jābūt Viņa lieciniekiem tiem cilvēkiem, kas mums ir vistuvāk. Tā var būt ģimene vai paplašinātā ģimene, draudzes cilvēki, kolēģi, kaimiņi un kopiena.

Reizēm, lai būtu Viņa liecinieki, ticīgie ir ieinteresēti tikai doties uz tālu zemi vai svešu kultūru, bet viņi neliecina cilvēkiem, kas ap viņiem jau dzīvo. Mums vajadzētu sākt tur, kur mēs esam, un doties uz priekšu no tās vietas tā, kā Kungs mūs vadīs. Pēc tam – “visā Jūdejā un Samarijā līdz pašam pasaules galam” (Ap. d. 1:8). Jēzus atkal apstiprina realitāti, ka liecināšana iet pāri kultūru robežām. Mēs varam tikt aicināti doties uz citiem apgabaliem, lai aizsniegtu citas sociālās, etniskās un reliģiskās grupas. Mums var būt daudz vieglāk liecināt tiem, kas pieder pie mūsu etniskās vai valodu grupas, jo jāpārvar minimālas kultūras barjeras. Dažos pasaules reģionos draudzi veido tikai viens klans vai viena cilts. Tomēr Jēzus lielais uzdevums mums atklāj, ka svarīgi ir iziet ārpus savas komforta zonas un ieguldīt savus resursus šādās cilvēku grupās. Arī viņiem jādzird Jēzus vēsts.

IZAICINĀJUMS: izveido sarakstu ar cilvēku grupām savā kopienā, kurām ir īpašas vajadzības un kuras draudze nav centusies aizsniegt.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Sāc lūgt par iespēju tuvākajā laikā iesaistīties misijā cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļas “Lielais uzdevums” (25.–34. lpp.) un “Patiesības meklētājs” (131.–142. lpp.).

“Pirms pacelšanās Debesīs Kristus deva mācekļiem noteiktu uzdevumu. Viņš teica, ka tiem jāklūst par tās gribas izpildītājiem, ar kuru Viņš pasaulei dāvina mūžīgās dzīvības bagātības. – Jūs esat bijuši liecinieki Manas dzīves upurim pasaules labā, – Viņš sacīja. – Jūs esat redzējuši Manas pūles israēliešu vidū. Un, lai gan Mani ļaudis negrib nākt pie Manis, lai tiem būtu dzīvība, lai gan priesteri un virsnieki darījuši ar Mani, ko gribējuši, lai gan viņi Mani ir atmetuši, tomēr tiem būs vēl cita izdevība pieņemt Dieva Dēlu. Jūs varat apliecināt, ka visus, kas nāk pie Manis, atzīdami un nožēlodami savus grēkus, Es labprāt pieņemu. Tos, kas nāk pie Manis, Es nekādā ziņā neatstumšu. Jums, Maniem mācekļiem, Es uzticu šo žēlastības vēsti. Tā jāpasniedz kā jūdiem, tā pagāniem – vispirms Israēlam, tad visām tautām, valodām un ļaudīm. Visiem, kas tic, jāsanāk kopā vienā draudzē.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 27., 28. lpp.)

Lielais uzdevums ir skaidrs: “Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas.” (Mt. 28:19) Tāpēc runa noteikti ir par došanos pie citiem, īpaši pie citām tautām.

“Evaņģēlija uzdevums ir Kristus valstības sūtņu tiesību apliecināšs dokuments. Mācekļiem vajadzēja nopietni strādāt dvēseļu labā, sniedzot tām žēlastības aicinājumu. Viņiem nebija jāgaida ļaudis, kas nāktu pie viņiem, bet pašiem jāiet ar vēsti pie ļaudīm.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 28. lpp.)

“Pasaulē ir daudzi, kas Dieva valstībai stāv tuvāk, nekā mēs domājam. Šajā tumšajā, grēka pārņemtajā pasaulē Kungam ir daudz vērtīgu dārgakmeņu, pie kuriem Viņš grib vadīt savus vēstnešus. Vēl daudz kur atrodami tādi, kas ilgojas nostāties Kristus pusē. Daudzi Dieva gudrību novērtē vairāk par laicīgajām priekšrocībām un vēlas kļūt par uzticīgiem gaismas nesējiem. [...] Pārliecināti, ka Pētera rīcība ir bijusi tiešs Dieva plāna piepildījums un ka viņu aizspriedumi un noslēgtība ir pilnīgi pretēji Evaņģēlija garam, tie slavēja Dievu, sacīdami: “Tagad Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā.”

Tā aizspriedumi sagruva bez jebkādas cīņas; tika atmests gadsimtos iesakņojies noslēgšanās ieradums un atvērās ceļš Evaņģēlija pasludināšanai pagāniem.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 140.–142. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu definētu vārdu “misija”, attiecinot to uz savu dzīvi?
2. Kādos veidos tu varētu katru dienu īstenot misiju savā attieksmē un uzvedībā? Kā tu vari vairāk pievērsties misijai savos ikdienas pienākumos?
3. Cik svarīgi ir pārbaudīt katram savu sirdi un meklēt spēku no augšienes, lai atbrīvotos no aizspriedumiem pret tiem, kas nelīdzinās mums?